

Ненчо. Я, той проси!... Ето вашитѣ златари!... Тѣ били просеци!

Момчето. Не сме яли ги отъ вчера... Бѣжанци сме... Въ пѣсѣка нѣма нищо... Имахме си всичко... Гърцитѣ ни ограбиха... Изгониха ни... (Заплаква). Азъ учихъ... А сега... (Плаче).

Ненчо. Златари, пѣкъ просятъ!

Добри. (Сърдито). Мълчи бе!... Глухъ ли си?... (Една сълза се търкулва по бузата му). Бѣжанци сж. Ограбили ги!... Нѣматъ работа. Работятъ, ама въ пѣсѣка нѣма нищо...

(Децата се спогледватъ. Нѣколко момичета плачатъ.)

Кольо. Чакайте! (Припва и се скрива у дома си). Другитѣ стоятъ посърнали).

Кольо. (Връща се и донася хлѣбъ и сиренце). Вземи! (Припватъ и други момчета. Връщатъ се съ други нѣща. Затичва се и Ненчо. Връща се следъ малко и носи цѣлъ хлѣбъ и едно вехто палто).

Ненчо. Вземи, момченце, и отъ мене, па прощавай! (Преглъща сълзитѣ си).

Добри. (Хваща за ржката момчето). Ела!... Ела да идемъ при учителитѣ! Хайде всички... Да помолимъ учителитѣ да го прибератъ въ нашето училище. Знаете ли какво?... Ще го хранимъ наредъ!... По единъ день!...

Кольо. Ула-а-а!

Всички. Ура-а-а!

(Ненчо хваща момчето за другата ржка. Всички тржгватъ и викатъ „Ура-а-а“. Влизатъ въ училището).

Александъръ Спасовъ.

